

χρεωστεῖ νὰ ὑπακούῃ παρευθύς· ἀντιστεκόμενος, γίνεται ἔνοχος.

8. Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὄριζόμεναι ποιναὶ πρέπει νὰ ἥναι ἀποτόμως καὶ προφανῶς ἀναγκαῖαι· καὶ κάνεις δὲν πρέπει νὰ κολάζηται πλὴν ὑπὸ νόμου τεθειμένου καὶ διαλα-
λημένου πρὶν πραγμῆ τὸ ἔγκλημα.

9. Ἐπειδὴ πᾶς ἔνας λογίζεται ἀθλὸς, πρὶν ἀποδειγμῆ διὰ τῆς κρίσεως ἔνοχος, ἐὰν φανῇ ἀπαραίτητος πρὸ τῆς κρίσεως ἡ κράτησίς του, παντὸς εἴδους αὐστηρότης, ητὶς δὲν εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ προσώπου του, πρέπει αὐστηρῶς νὰ ἐμποδίζηται ὑπὸ τοῦ νόμου.

10. Κάνεις δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλήται διὰ τὰς ὑπολήψεις καὶ δόξας του, ἀκόμη καὶ τὰς περὶ θρησκείας, ἐὰν ἡ φανέρωσις αὐτῶν δὲν ταράσσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμέ-
νην δημόσιον εὐταξίαν.

11. Ἡ ἐλευθέρα κοινοποίησις τῶν λογισμῶν, δοξῶν καὶ ὑπολήψεων, εἰν' ἐν ἀπὸ τὰ πλέον πολύτιμα δίκαια τοῦ ἀγ-
θῶπου· ὅθεν καθεῖς ἀπὸ τοὺς πολίτας ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ λαλῇ, νὰ γράφῃ, καὶ νὰ κοινοποιῇ διὰ τύπων τοὺς λογι-
σμούς του, χωρὶς νὰ ἕναι ὑπεύθυνος δὶς ἄλλο, πλὴν τὴν κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας ταύτης, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νό-
μου ὡρισμένας περιστάσεις.

12. Ἡ ἀσφάλισις τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου ἀπαιτεῖ ἀναγκαῖας δημοσίαν δύναμιν. Ἡ συ-
κρότησις λοιπὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ σύστασις γίνε-
ται διὰ τὸ κοινῶς εἰς ὅλους συμφέρον, καὶ ὅχι δὶς ἰδίαν με-
ρικὴν ὠφέλειαν ἔκεινων, εἰς οὓς ἐμπιστεύεται ἡ δύναμις.

13. Διὰ τὸν μισθὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τὰς λοιπὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κοινὴ συνεισφορὰ τῶν πολιτῶν· αὐτὴ πρέπει νὰ συνεισ-
φέρηται ἐπίσης ὡφέλιον, ἀναλόγως μὲ τὴν περιουσίαν ἐκάστου.

14. Ὄλοι οἱ πολῖται ἔχουν δίκαιον νὰ πληροφορῶνται,
ἢ ἀφ' ἑαυτῶν ἢ δὶς ἀντιπροσώπων, τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς συνεισφορᾶς, νὰ συγχατανεύωσιν εἰς αὐτὴν ἐλευθερίας, νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν της, νὰ διορίζωσι τὴν ποσό-
τητα, τὴν ἐπίθεσιν, τὴν συλλογὴν, καὶ τοῦ χρόνου τὸ διά-
στημα, ὅσον ἔχει νὰ μείνῃ.

15. Ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δίκαιον νὰ ζητῇ ἀπὸ πάντα λειτουργὸν ἡ κυβερνήτην τῶν κοινῶν λογαριασμὸν τῆς δι-
οικήσεως του.

16. Οὐδεμία κοινωνία λογίζεται συντεταγμένη πολι-
τεία, ἀν δὲν ἔχῃ τὰ δίκαια ταῦτα βεβαίως ἀσφαλισμένα,
καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἔξουσιῶν ἀκριβῶς ὡρισμένην.

17. Ἐπειδὴ ἡ ἴδιωτησία εἰν' ἐν ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ ἀπα-
ραίστα δίκαια, κάνεις δὲν πρέπει νὰ στερήται τὸ κτήμα του, παρεκτὸς ἐὰν δημοσίᾳ ἀνάγκη, νομίμως ἀποδειγμένη, τὸ ἀπαιτητὸ προφανῶς· τότε δὲ πρέπει νὰ πληρόνηται πρῶτον εἰς τὸν κτήτορα ἡ δίκαια ἀμοιβὴ τοῦ κτήματός του.

K. K**

ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΣΠΑΡΤΕΡΟΥ.

Ο ΒΑΛΔΟΜΕΡΟΣ Ἐσπάρτερος, πρώην ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἐγεννήθη τὸ 1792, ἐν τῇ Γρανατούλᾳ, κώμῃ τῆς ἐπαρχίας Δαμάνχης. Ὁ πατέρος του ἦτο τεχνίτης εὐεπόληπτος, κατασκευαστής τροχῶν, ἀμάξων, καὶ ἐργαλείων τῆς γεωργικῆς. Εἰς δὲ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρός του, Φραγκισκανὸς μοναχὸς, ἐλάθε τὸν Βαλδόμερον εἰς τὴν μονὴν, καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως του. Ἀν ἡ Ἰσπανία ἔμενεν εἰς τὴν συνήθη εἰρηνικὴν κατάστασιν, οὐ νέος μαθητὴς τοῦ μοναστηρίου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἥθελε γένει, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐκκλησιαστικός τε καὶ καλόγηρος. Ἀλλὰ περὶ τὸν γρόνον, καθ' ὃν δὲ Ἐσπάρτερος ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὰ στρατεύματα τοῦ Νεαπόλεοντος ἐπέρασαν τὰ Πυρναῖα, καὶ ἥπειλουν τὴν Ἰσπανικὴν ἀνεξαρτησίαν. Τότε δὲν ἦτο πλέον καιρὸς διὰ μοναχισμὸν τούλαχιστον οὔτως ἐφρόνουν οἱ νέοι σπουδάζοντες ἐκκλησιαστικοί· καὶ ἀπαντεῖς οἱ καθ' ὅλα τὰ ἐν τῇ χερσονήσῳ γυμνάσια σχεδὸν ὄμοψύγως ἀπέρ-
ριψαν τὸ βάσον, ἐζώσθησαν τὴν φομφαίαν, καὶ ἐπῆραν τὸ τουφέκιον εἰς τοὺς ὥμους. Οἱ ὑπὲρ αὐτῶν συγκροτηθέντες λόχοι ὠνομάζονταν Ἱεροί. Περιελαμβάνοντο δὲν ἐν αὐτοῖς οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πολιτριχες μοναχοί, οἵτινες, συνειθισμένοι εἰς τὴν σκληραγγωγίαν, ἀπετέλουν ἀρίστους ἀτάκτους στρατιώτας. Ἡ ἴστορία τῶν ὑπὲρ ἀνεξ-
αρτησίας καὶ ἐλευθερίας Ἰσπανικῶν πολέμων ἀναφέρει πολλάκις μοναχούς στρατηγούς, οἵτινες παράσημα τῆς στρατηγίας αὐτῶν ἔχον τὸ σχοινίον καὶ τὰ σάγδαλα τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου.—Ἀπὸ τοῦ 1825 μέχρι τοῦ 1830 δὲ Ἐσπάρ-
τερος ἦτο συνταγματάρχης, τὸ δὲ τάγμα του ἐστάθμευε κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὴν νῆσον Μαϊώρικαν. Ποὺ ὑπάγη ἔκεισε, ἡτο διωρισμένος εἰς τινα θέσιν ἐπὶ τοῦ Ἰθροῦ, σπουδαίως τὴν παροῦσαν Δούκισσαν αὐτοῦ, Κυρίαν Ια-
κώνιθην τοῦ Ἀγίου Σταυροῦ, Senora Jacinta de Santa Cruz. Ο πατέρος αὐτῆς, γηραλέος ἀξιωματικούς, ἡτον εἰς τῶν πλου-
σιωτέρων ἴδιωτητῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἰθροῦ, καὶ ἡ Κυρία Ιακώνιθη ἡτον ἡ μονογενῆς θυγάτηρ του. Ο πατέρος δὲν ἥθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν στρατιώτην, καὶ τοι ὑψηλοῦ βαθμοῦ. Ἀλλ' ἡ σταθερότης τῶν νέων ὑπερίσχυσε, καὶ ὁ γάμος ιερουργήθη ἐπὶ τέλους. Ἡ νῦν Δούκισσα τῆς Βικτωρίας ἡτο περίφημος διὰ τὰ κάλλη καὶ τὴν συζυγ-
κὴν ἀγάπην της.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Άρ. I.

Η ΧΩΡΑ ΕΔΕΜ.

Η ΕΝ τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως συντομωτάτη περιγραφὴ τοῦ τύπου, ἐν ὃ ἐτέθησαν διὰ πρωτόπλαστος Ἀδάμ καὶ Εὔη, περιέχει σχεδὸν δλας τὰς σωζομένας γεωγραφικὰς εἰδότεις περὶ τοῦ κόσμου, δηποτος ἡτο τὸ τοῦ καταχλωσμοῦ. Ο σκοτὸς τοῦ Μωϋσέως ἀναμφισβήτως ἡτο νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν θέσιν, δηπου ἔγινεν ἡ δοκιμὴ τῶν προπατόρων μας· ἀλλ' ἡ παρέλευσις τοσούτων αἰώνων, καὶ αἱ